

2) Μεταφ. σκιρτῶ Θράκ. (Αἰν. Σαρεκκλ.) Κρήτ.: Ἀναφτιράζ' οἱ ἄμα ἤκ' οἱ ποῦς ἤρτιν οὐ γιός τ' εἰς Αἰν. Νεφτερακεῖ ἡ καρδιά μ' Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

*Κι ὁδε θὰ σ' ἀνεστορηθῶ, κίτρομαδαρινεῖά μου,
τότ' ἀνεφτερακίζουνε τὰ φύλλα τοῦ καρδιᾶς μου*

Α.Κρήτ. Συνών. ἀναφτεριάζω **5**, ἀναφτερουγιάζω **B 2**, ἀναφτερω **2**. **3)** Ἀναλαμβάνω, συνέρχομαι Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ.

ἀναφτεριάζω ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,124 ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 20 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτιριάζου Θράκ. (Αἰν.) Μέσ. ἀναφτιριάζουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. φτεριάζω.

1) Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημ.

*ὦ, τί χαρὰ ποῦ τό 'πιασε | τὸ ἔρημο τ' ἀηδόνι,
ἀμέσως ἀναφτέριασε, | πετᾷ καὶ ξανανέωνει!*

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. **β)** Πετῶ ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

*Χαίροντας 'ς τ' ἀνεμόβορο, τὸ δρόλαπα ἀψηφῶντας,
ἀναφτεριάζει μοναχὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ αἰθέρα.*

2) Κινῶ τὰς πτέρυγας ἐκ φόβου καὶ ταραχῆς Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω.: Ἀκούν οἱ κόττες τοῖς βροντῆς κι ἀναφτεριάζουν. Συνών. ἀναφτερουγιάζω **A 2**. **3)** Μὲ τὰς πτέρυγας ἀνασηκωμένας κυλίομαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ πτηνῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.) **4)** Ἀρχίζω νὰ ἀποκτῶ πτερά, πτεροφυῶ Λεξ. Δημητρ. **5)** Μεταφ. σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀναφτερακίζω **2**, ἀναφτερουγιάζω **B 2**, ἀναφτερω **2**.

ἀναφτέριασμα τό, ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,191 — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφτεριάζω.

1) Ἀπλωμα τῶν πτερύγων, πτήσις ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Ποίημ.

... Ἀπ' τὰ μικρά μου χρόνια

*πολλὴ περίχαρο, τρελλό, μέσ' 'ς τ' ἀναφτέριασμά μου
μοῦ 'βρεν ὁ πόνος τὴν καρδιά ...*

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναφτερούγισμα **1**. **2)** Πτεροφυῖα, πτίλωσις Λεξ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφτερούγισμα **2**.

ἀνάφτερος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. φτερό.

Ὁ γοργῶς καὶ ἐλαφρῶς βαίνων, ταχύπους ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἀνάφτερος κατέβηκε γιὰ τὸ γιαιτὸ 'ς τὴ χώρα
Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀνεμοπάτης.

ἀναφτερός ἐπίθ. Κεφαλλ. ἀναφτιρός Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνάφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

1) Ὁ ἀνημμένος, ὁ καίων Σάμ.: Ἄσμ.

Κι μ' ἔν' ἀναφτιρὸ δαυλὶ τὴ γιφαλὴ μου δέρον.

2) Ὁξύθυμος, ὀργίλος Κεφαλλ. Συνών. ἀράθυμος.

ἀναφτερουγιάζω Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Σῦρ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργ. 3,206 ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 237 Α'Εφταλιώτ. Μαζώχτρ. 60 — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναφτερουγιάζου Θράκ. (Αἰν.) ἀνεφτερουγιάζω Θήρ. ἀνεφτερουγῶ Σίφν. Μέσ. ἀναφτερουγιάζομαι Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. φτερουγιάζω. Τὸ μέσ. ἀναφτερουγιάζομαι καὶ παρὰ Σομ.

A) Κυριολ. **1)** Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., Θήρ. Κεφαλλ. Κύθηρ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Μπριγκ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: Ἀρχισαν κι ἀναφτερουγιάζουν τὰ κλωσσόπουλλα Λεξ. Πρω. Οἱ κόττες ἀναφτερουγιάσανε ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. Ἀνεφτερουγιάζει τὸ πολλὸ καὶ θὰ μοῦ φύῃ Θήρ. **2)** Κινῶ τὰς πτέρυγας ἐκ φόβου καὶ ταραχῆς ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ.

*Καὶ δρασκελίζουν πεταχτὰ τὴ σιδερένια φράχτη
π' ὁλόγυρά τους ἔπηξε, σεισμὸς τὸ πέρασμά τους,
τὰ ὄρνεα ἀναφτερουγιάσαν ...*

Συνών. ἀναφτεριάζω **2**. **3)** Κάμνω μικρὰ πτερυγίσματα, πετῶ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον Κεφαλλ. **4)** Ἐγκαταλείπω ἐκ φόβου τὴν φωλεάν μου Θράκ. (Αἰν.)

B) Μεταφ. **1)** Ἐγκαταλείπω τὴν πατρίδα μου, ἀποδημῶ Θράκ. (Αἰν.) **2)** Ἐνεργ. καὶ μέσ. σκιρτῶ, ἀναπηδῶ Σῦρ. — Α'Εφταλιώτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀναφτερούγισσε ἀπὸ τρόμο ὁ Μιχάλης Α'Εφταλιώτ. ἔνθ' ἀν. Ἀναφτερουγιάστηκε ἀπὸ τὴ χαρὰ του Σῦρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφτερακίζω **2**.

ἀναφτερούγισμα τό, Κεφαλλ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. Ἡθῆ 182 — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφτερουγιάζω.

1) Ἀναφτέριασμα **1**, ὁ ἰδ., Κεφαλλ. Σίφν. — ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν.: Ἀκουσα κοντὰ μου ἀναφτερούγισμα ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἀν. **2)** Ἀναφτέριασμα **2**, ὁ ἰδ., Λεξ. Πρω. Δημητρ.

ἀναφτερουγίζω Χίος — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀνεφτερουγίζω Α.Κρήτ. ἀνεφτερουγίζω Χίος

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀναπτερυγίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν χειρογρ. τοῦ Ἐρωτοκρ. τοῦ 1710. Ἰδ. Ἐρωτοκρ. Β 1620 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) ἐν ὑποσημειώσει.

Ἀναφτερακίζω **1**, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

*Πέριδικα τ' ἀκού' τὸ ἀνεφτερουγίζει,
ἀπὸ πλάι πλάι πάει τσαὶ καθίζει*

Χίος

ἀναφτερω ΔΣολωμ. 45 ΜΜαλακάσ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 220

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπτερω. Ἡ χρῆσις λογία.

1) Κινῶ τὰς πτέρυγας, πετῶ ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ. *Μὲ τὰ μάτια ἀκολουθῶντας | τὸ νεογέννητο τὸ φῶς
καὶ σὲ δαῦτο ἀναφτερῶντας | τῆς ἐξέβγαينه ὁ ψαλμὸς
ἀπ' τ' ἀθάνατο τὸ στόμα.*

2) Σκιρτῶ, πάλλομαι ΜΜαλακάσ. ἔνθ' ἀν.: Ποίημ. *Ἀ, πῶς χτυπᾷ κάμμιὰ φορὰ τούτ' ἡ καρδιά κι ἀναφτερᾷ
τώρα 'ς τὰ γεροντάματα!*

Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφτερακίζω **2**.

ἀνάφτης ὁ, Λεξ. Δημητρ. Θηλ. ἀνάφτρα ἡ, Λεξ. Βλαστ. 361 Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάφτης = ραδιοῦργος, ὑποκινητής. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Μακρὰ ξυλίνη ράβδος φέρουσα κατὰ τὸ ἄκρον κηρίον, διὰ τῆς ὁποίας ἀνάπτονται ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τὰ κανδήλια, οἱ πολυέλεοι καὶ αἱ λαμπάδες Λεξ. Δημητρ. Συνών. καντηλανάφτης. **2)** Τὸ θηλ. ἀνάφτρα, ὑπερβολικὴ θερμότης, καῦμα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: *Ἀύγουσιμάτικη ἀνάφτρα Λεξ. Δημητρ. Συνών. κάψα,
λαύρα, λιοπύρι.*

ἀναφτός ἐπίθ. πολλαχ. ἀναφτό Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀναφτέ Τσακων. ἄναφτό Ἀπουλ. ἄναφ-τὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀναφτός.

